

στό χῶμα. Ἡ θλιθερῆ, ἡ ἀλησμόνητη ὀσμὴ βουρκώνει τὰ μάτια τῶν θλιμμένων μανάδων ποῦ ἔχασαν τὰ μοναχοπαῖδια των θυσία στὸν ἔντιμο, τὸν δαφνοστεφνωμένο τῆς πατρίδας βωμό.

Τὶ θλιθερές σκέψεις ἀναδεύει ἡ μελαγχολικὴ, ἡ πένθιμη, ἡ νεκρικὴ ὀσμὴ! κάθε κύμα τῆς φέρνει ἓνα κλάμμα, ἡ ἁρμονία τῆς τὸ βογγητὸ ποῦ διευθύνει χωρὶς χρόνον, μὲ τὸν χρόνο τὸν ἀπίσιο τῆς μανίας τοῦ ὀλέθρου καὶ τονίζει: ἓνα πένθιμο παιᾶνα καὶ ρυθμίζει μίαν πένθιμον ᾠδὴ καὶ χορεύει στὸν παιᾶνα τὸν ἀπαίσιο, καὶ βρυχάται στὸν παιᾶνα τῶν αἱμάτων.

Ἡ ἀσφυκτικὴ, ἡ νεκρικὴ ὀσμὴ τοῦ μπαρουτιοῦ ψάλλει τὴ νεκρώσιμη ᾠδὴ σὲ σπαρακτικὸ ρυθμὸ μὲ τοὺς θλιθεροὺς τῆς στόνους καὶ τὰ γήινα ράδα μακραίνει. Μὰ ὁ αἰώνιος νόμος ποῦ διαιωνίζει τὴ ζωὴ, ὁ ὑπέροχος νόμος τῆς γενέσεως καὶ ἀναπαραγωγῆς σπείρει μὲ φρίσσουσαν ἡδονὴ νέας ὑπάρξεως νέας δυνάμεις στὸν ἀνυπολόγιστο, τὸν ἀπέραντο τοῦ σύμπαντος δαίδαλο.

Ἡ πνιγηρὰ ὀσμὴ τοῦ μπαρουτιοῦ κρατεῖ χρόνο πένθιμο, σκορπᾷ στεναγμούς καὶ βογκητὰ μὲ τὴ νεκρικὴ τῆς συναυλία· μὰ ὁ ὑπέροχος, ὁ αἰώνιος νόμος τῆς ἀναπαραγωγῆς σφενδονίζει ἀδιάκοπα στὸν ἄπειρο, τὸν ἱερό, τὸν αἰώνιο δαίδαλο τοῦ σύμπαντος νέας δυνάμεις, νέας ὑπάρξεις καὶ σπείρει τὴν ἀγαλλίαση στὸ ἄπειρο διάστημα . . .

Ἀλεξάνδρεια

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ 'ΓΥΡΙΣΜΟΥ',

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐἶναι ὥρα ποῦ κατάλαβα τὴν πρώτη ἀγάπη,
Ἦ τρισευγενικὴ καλόβολη παιδοῦλα,
Γροῖκησα τρόμο νέο σὰν τὴ βασιλοπούλα
Ἄγναντια στὴ μαγεῦτρα βέργα ἐνὸς ἀράπη.

Συντρόφισσα ποῦ μοῦ ἀνθισες τὰ πρώτα χρόνια.
Μακρὰ σου ἀμέσως ἔφυγα, δὲ μὲ ξανάειδες,
Ἄνημερες μοῦ πήραν τὴ μιλιὰ νεράϊδες.
Ὀλόβολο μ' ἀρπάξαν πονηρὰ τελώνια.

Ψυχὴ, κορμί, τὸ εἶναι μου ὄλο ἀκόμα φρίττει
Ἄπὸ τὸ ἔαφνισμά σου, αἰώνια γυναῖκα!
Κ' ἦσουν γιὰ μὲ καθὼς ἡ μακρυσμένη Μέκκα
Γιὰ τοῦ πιστοῦ τὴν προσευχὴ πρὸς τὸν προφήτη.

Ἦ Μέκκα μακρυνὴ καὶ ὦ λαχτάρια αἰώνια
Τοῦ λευκοῦ πέθου μὲ φτερά ἐνὸς μαύρου φταίστη,
Τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Ἔρωτα σὰν τὸν Ὀρέστη
Κυνηγημένου ἀπὸ φιδόμαλλη Ἐρινύα...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ